

Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος: Ο θαυματουργός πολύπαθος άνθρωπος του Θεού

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

Η εμφάνιση αγίων στην Εκκλησία μας σε κάθε εποχή είναι το μόνιμο θαύμα. Ουδέποτε υπήρξε εποχή στη δισχιλιόχρονη πορεία της Εκκλησίας μας που να μην έχει εμφανιστεί άγιος. Όπως σε κάθε εποχή, έτσι και στους νεώτερους και σύγχρονους καιρούς αναδεικνύει ο Θεός αγίους για τη δόξα τη δική Του και τον αγιασμό και την αρωγή των πιστών. Ένας από τους νέους λαοφιλείς αγίους της Εκκλησίας μας είναι και ο άγιος Ιωάννης ο Ρώσος.

Ήταν Ρώσος στην καταγωγή και είχε γεννηθεί στη Ν. Ρωσία, τη σημερινή Ουκρανία, στα 1690 από ευσεβή οικογένεια. Κατατάχτηκε στον ρωσικό στρατό να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία, όταν η πατρίδα του βρισκόταν σε πόλεμο με την Τουρκία (1711-1718). Ο νεαρός Ιωάννης πολέμουσε με ηρωισμό στον αυτοκρατορικό στρατό, ο οποίος είχε υποστεί ταπεινωτικές ήττες από τα ακατάβλητα τουρκικά στρατεύματα. Στη μάχη ανακατάληψης του Αζώφ πιάστηκε αιχμάλωτος, μαζί με χιλιάδες άλλους συμμαχητές του και οδηγήθηκε στην Κωνσταντινούπολη, εν μέσω εξευτελισμών. Από εκεί προωθήθηκε στην Καισάρεια της Καππαδοκίας, στο χωριό Προκόπιο, όπου δόθηκε στην κατοχή ενός Αγά, ο

οποίος ηγείτο στρατοπέδου Γενιτσάρων. Εν μέσω πρωτοφανών εξευτελισμών και σκληρών βασανιστηρίων του ανατέθηκε να περιποιείται τα ζώα και να μένει μαζί τους στους βρώμικους από τις κοπριές στάβλους.

Ο ίδιος, έχοντας ακράδαντη πίστη στο Χριστό, θεωρούσε την παραμονή του στο

στάβλο ως ευλογία, θυμίζοντάς του ότι και ο Λυτρωτής μας γεννήθηκε σε στάβλο. Επίσης δεχόταν με πλήρη ανεξικακία τις ταπεινώσεις και τα βασανιστήρια των βαρβάρων αλλοθρήσκων. Πρότυπό του ο Χριστός, ο οποίος συγχώρησε τους σταυρωτές Του! Όταν τον ξυλοκοπούσαν, τον άφηναν νηστικό για μέρες και τον ταπείνωναν, ψιθύριζε τον λόγο του αποστόλου Παύλου: «ποιος μπορεί να με χωρίσει από την αγάπη του Χριστού μου; Θλίψις ή στενο-χώρια ή διωγμός ή γυμνότης ή αιχμαλωσία;» (Ρωμ.8,35). Εκτελούσε με πρωτοφανή προθυμία τις αγγαρείες που τον υπέβαλλαν οι απάνθρωποι άνθρωποι του Αγά. Απορούσαν με την υπομονή, την καλοσύνη και την ανεξικακία του και γι' αυτό άρχισαν να μαλακώνουν την θηριωδία τους, να του δείχνουν μια κάποια συμπάθεια και να τον αποκαλούν «βελή», δηλαδή άγιο! Μάλιστα επέτρεψε ο Θεός να δείξει την εύνοιά Του προς τον ευσεβή Ιωάννη με ένα ασυνήθιστο θαύμα. Κάποτε ο Αγάς αφέντης του είχε ταξιδέψει στην Μέκκα της Αραβίας για προσκύνημα. Εκεί έλαβε ανεξήγητα ένα πιάτο ζεστό φαγητό σε πιάτο που έφερε το οικόσημό του. Όταν επέστρεψε στο Προκόπιο εξέτασε την υπόθεση και αποκαλύφτηκε ότι του το έστειλε θαυματουργικά ο Ιωάννης!

Από τότε σταμάτησαν τα βασανιστήρια. Του προτάθηκε να φύγει από το στάβλο, αλλά εκείνος αρνήθηκε και παρέμεινε εκεί προσευχόμενος μέρα και νύχτα. Ζητούσε κρυφά και κοινωνούσε των Αχράντων Μυστηρίων. Στις 27 Μαΐου του 1730 έστειλε μήνυμα στον ιερέα του χωριού να τον κοινωνήσει. Ο ιερέας του έστειλε τη Θεία Κοινωνία κρυμμένη σε ένα μήλο, που είχε κουφώσει, φοβούμενος τους Τούρκους. Κοινώνησε και παρέδωσε ήρεμα το πνεύμα του στο Χριστό, που τόσο είχε αγαπήσει και μιμηθεί στη σύντομη ζωή του.

Οι Χριστιανοί του Προκοπίου ζήτησαν το σώμα του αγίου και το έθαψαν με μεγάλες τιμές. Στην κηδεία του έλαβαν μέρος και πολλοί Αρμένιοι και Τούρκοι, οι οποίοι είχαν μάθει για την αγία ζωή του.

Το 1733 ο ευλαβής ιερέας που κοινωνούσε τον άγιο Ιωάννη και ήξερε για τα μαρτύριά του, τον είδε στον ύπνο του, ο οποίος του αποκάλυψε πως το σώμα του δεν υπέστη φθορά και του ζήτησε να κάνουν εκταφή και να το έχουν μαζί τους στους αιώνες για ευλογία και προστασία. Ο ιερέας δίστασε και τότε ένα ουράνιο φως είχε καλύψει τον τάφο και μια πύρινη στήλη ανέβαινε στον ουρανό. Οι πιστοί άνοιξαν τον τάφο και βρήκαν όντως απόλυτα άφθορο το σώμα του Ιωάννη, αν και είχαν περάσει τριάμισι χρόνια από την ταφή του, να ευωδιάζει! Το μετέφεραν με ευλάβεια και τιμές στο ναό τους χωριού, όπου άρχισαν να επιτελούνται θαύματα σε Χριστιανούς και αλλοθρήσκους.

Λίγο αργότερα σε σύρραξη του σουλτάνου με τον πασά της Αιγύπτου Ιμπραήμ, ο απεσταλμένος του σουλτάνου πασάς Οσμάν έδωσε διαταγή να καεί το ιερό

λείψανο. Οι πιστοί με δάκρυα στα μάτια έβλεπαν να κατατρώνε οι φλόγες το θεοφόρο σώμα. Αλλά την άλλη μέρα, και ενώ είχε «χωνέψει» η φωτιά, βρήκαν το τίμιο λείψανο και πάλι άφθορο, απλά μαυρισμένο! Οι φλόγες το σεβάστηκαν! Το τοποθέτησαν σε αργυρή λάρνακα και εκείνο άρχισε και πάλι να κάνει θαύματα σε χριστιανούς και μουσουλμάνους!

Κατά τη μικρασιατική καταστροφή του 1922 οι ευσεβείς κάτοικοι του Προκοπίου πήραν μαζί τους το ιερό λείψανο και το μετέφεραν με μύριους κινδύνους και περιπέτειες στην Ελλάδα. Από το λιμάνι της Μερσίνας μεταφέρθηκε στη Χαλκίδα, με έξοδα της ευσεβούς οικογένειας Παπαδόπουλου. Έμεινε εκεί ως το 1925, οπότε μεταφέρθηκε οριστικά στο Νέο Προκόπιο της Εύβοιας. Το 1930 θεμελιώθηκε περικαλλής ναός προς τιμή του. Εκεί παραμένει το τίμιο σκήνωμά του μέχρι σήμερα, σε βαρύτιμη λάρνακα και μαρμάρινη περίτεχνη θολωτή βάση.

Το Νέο Προκόπιο Ευβοίας είναι ένα από τους πλέον δημοφιλείς προορισμούς χιλιάδων πιστών από όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, κι αυτό διότι μαρτυρούνται άπειρα θαύματα από τον άγιο Ιωάννη. Καραβάνια προσκυνητών καταφθάνουν καθημερινά, να περάσουν μπροστά από τη λάρνακα του αγίου. Να τον προσκυνήσουν. Να τον παρακαλέσουν για τα προβλήματά τους ή να τον ευχαριστήσουν για τα επιτελούμενα θαύματά του!

<https://bit.ly/39X9860>